

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

„Děkujeme,“ řekne Sebastian a pustí šotkovu ruku.

„Jsem tu k vašim službám, Vaše Výsosti.“ Našpulí rty, věnuje mi poslední vědoucný úsměv a pak zmizí.

V Eloře pláže jsou, ale moře jsem viděla jen jednou, když jsem byla malá. Ten výlet si sotva pamatuju, jak jsem s mámou jela na koni, táta vedle nás, pak moje první váhavé krůčky do vody, jak jsem se smála, když mě vlny povalily.

Sebastianovy bílé vlasy poletují ve větru, když se dívá, jak na obzoru slunce mizí pod hladinou moře. „Projdeme se?“ zeptá se.

Odvrátím se od paláce k moři. „To bych ráda.“

Vede mě po pláži a drží mě za ruku, jako kdyby se bál, že zmizím. „Tohle je moje nejoblíbenější místo,“ poví mi, zatímco se procházíme. „Burácení vln mě odjakživa uklidňuje. Zlatý palác se věčně hemží služebnictvem a dvořany. Tady jsem to měl odmala radši, ale nedostal jsem se sem ani zdaleka tak často, jak bych si přál.“

„Je to tu krásné. Hodně klidné.“

Přikývne. „Za těch několik týdnů, co jsi v paláci, jsem tu párkrát byl.“ Na dlouhou chvíli na mě upře oči. „Potřeboval jsem si spoustu věcí rozmyslet.“

Polknu a začnou mě štípat oči. Mám pocit, že jsem už tak

blízko k tomu, abych zachránila Jas, a mnohem víc než dřív se bojím, že jakmile ji dostanu zpátky, přijdu o všechno ostatní. Nebo hůř, že se Mordeus nějak vyvlékne z naší dohody a já přijdu o ni.

Neříkala to Lark, když jsem ji viděla ve snu? Pověděla jsem jí, že nechci být královna a mít toho tolik, když jiní nemají nic, a ona odpověděla, že přijdu o všechno. Opravdu mě navštívila, nebo se mi to jen zdálo?

„Hele,“ zašeptá. „Nač ty slzy?“

Polknu. „Jas by se tu moc líbilo.“

Skloní hlavu. „Mrzí mě, že jsem se k ní ještě nedokázal dostat. Mordeus... Použil svou podstatu, aby ji ukryl.“ Říká to, jako kdyby to byla příšerná zpráva.

„Co to znamená?“

„Že dokud bude naživu, fyzicky se k ní nebudeme moct dostat.“ Napřímí se v ramenou. „Že tvou sestru budu moct zachránit jedině v případě, že krále někdo zabije.“

„Ale to nemůžeš,“ vyhrknu. „Světlé víly nemůžou ublížit temným.“ Vykulí oči a já si uvědomím, co jsem řekla. „Není to tak?“

Dech se mu zrychlí a olízne si rty. „Pověz mi, co víš.“

Uškodí něčemu, když přiznám, co jsem se dozvěděla? Strašně nerada Sebastianovi lžu a předstírat neznalost po tom, co ze mě právě vypadlo, nemá smysl. „Vím, že temné víly přišly o svou magickou moc a nesmrtelnost, protože je tvoje matka zaklela.“

Pozoruju ho, když to říkám, ale on nijak nereaguje. Ani to nevyvrátí, ani nepotvrdí. *Nemůže o té kletbě mluvit.*

„Vždycky jsem si myslela, že temné víly jsou zlé,“ pokračuju, „ale teď už ne. Některé z nich zlé jsou, ale některé jsou dobré.“